

Voorwoord van Glenda

Ver voor onze wetenschappelijke ontwikkeling was het leven en de leer van Jezus van tweeduizend jaar geleden een inspiratiebron voor bewustzijnsverruiming, waarvan het einde nog steeds niet in zicht is. Hij liet dit door een schijnbaar mysterieus, paranormaal leven zien. Maar de kracht achter zijn wonderen en de betekenis ervan lag in zijn leer. Die lag niet op het paranormale vlak, maar was eigenlijk heel **normaal** voor zijn niveau van bewustzijn, Liefde, waarneming en kracht. Hij sprak er zelfs over, dat **jij** al deze dingen en nog meer kunnen doen, wanneer je geestelijk volhardt en ernaar streeft God en de medemens lief te hebben en je bewustzijn te verhogen.

Wanneer het Jezus doel was om op zijn toehoorders alleen maar door mystieke krachten indruk te maken om daardoor mensen aan het denken te zetten, die dit nooit zouden kunnen vatten, dan hadden zijn wonderen geen blijvende betekenis gehad. De waarde van zijn leven lag niet in dat, wat hem anders maakte of verhief boven de mensen, maar in wat hem met hen verbond. Voor de dingen, die in dit boek beschreven staan, geldt hetzelfde. Als je er moeite mee hebt en denkt dat de schrijfster een bijzondere persoon is, omdat zij zo'n ervaring mee mocht maken, ontgaat je de betekenis van dit boek. Mijn kwaliteiten liggen in onze gemeenschappelijkheid, niet in onze verschillen. De toelichtingen, inspiraties en waarheden in dit boek spreken voor zich en leggen getuigenis af van een kracht in de menselijke ziel, die in ieders bereik ligt.

De geschiedenis, die je straks gaat lezen is mij echt overkomen. Bij het onder woorden brengen hiervan ligt mijn grootste moeilijkheid in de beperktheid van de taal. Hoe kan ik zo'n levendige, zeldzame en ongewone ervaring, met de gewone beelden van de vertrouwde werkelijkheid verwoorden? Daarom zou ik erg gelukkig zijn, als je alle vooroordelen even opzij kan zetten en je er even van uitgaat, dat ik daarnet op een golf van verhoogd bewustzijn verkeerde, die zowel uit gangbare als uit verlichte waarheden over de menselijke geest bestaat.

Dit boek wil noch iemand overtuigen, noch een geloof opdringen of iemand van zijn huidige geloof afbrengen. Het willen begrijpen, hoe je het moet zien, dat Jezus aan mij verschenen is, zal je inspiratie en het plezier van deze boodschappen alleen maar in de weg staan. Het is verstandig, twee belangrijke zaken over spiritualiteit voor ogen te houden: Ten eerste schijnt de waarheid er altijd doorheen. In welke verschijningsvorm zij ook op de voorgrond treedt, fictie of realiteit. Veel van de grote waarheden en filosofische grondslagen zijn in het bewustzijn in fictieve of imaginaire verbanden gepresenteerd. Dus je hoeft deze verhalen niet te geloven, om er waarheid aan te kunnen ontlenuen. Ten tweede is de kracht, die er van het persoonlijke en individuele geloof uitgaat sowieso veel groter dan alle institutionele of formele geloofssystemen en dogma's. Het spreekt namelijk tot je verbeelding en is gericht op je eigen persoonlijkheid. Hierdoor kan je aan je eigen geloof vormgeven. De in dit boek behandelde onderwerpen zijn belangrijker, dan de vorm waarin ze gegoten zijn. Maar omwille van de zuiverheid en authenticiteit kan men ze daarom niet zomaar uit haar context halen. In dit kader zullen velen van jullie zich bijvoorbeeld afvragen, wie ik ben, dat ik zomaar met Jezus kon spreken, en hoe dat ooit is begonnen? Ik ben kunstschilder van beroep en heb op twee belangrijke academies onderwijs genoten. Ik ben een vrouw, die voor zichzelf een grote waarheid in de ontmoeting met Jezus vond. Maar dit is geen religieus boek en ik ben geen theologe. Deze boodschappen berusten niet op lezingen, studies, religieuze retraites of menselijke leringen. Zij zijn ontstaan door mijn ervaring, toen ik Jezus portretteerde. Gedurende het werk aan dit project begon hij zelf met mij deze dialoog.

Vier maanden, van november 1991 tot maart 1992, verscheen Jezus aan mij. Gedurende deze periode spraken we als vrienden over alle mogelijke onderwerpen. Het ging daarbij niet om de ideale wereld of over op handen zijnde gebeurtenissen. Zijn boodschappen gingen over het alledaagse leven en de potentiële hemel, die zich in ieder van ons bevindt. Zijn standpunten waren praktisch, universeel, tijdloos en vernieuwend en relevant voor de groei van onze huidige wetenschap. Zij zijn zo duidelijk, dat er geen verdere uitleg nodig is.

Open je ogen, zodat je kunt zien en je oren, zodat je kunt horen. Want er is niets verborgen, dat niet geopenbaard zal worden. En er is immers niets, dat geheim zal blijven en dat niet aan het licht zal komen.

Ik heb Jezus woorden cursief neergezet, om het de lezer gemakkelijker te maken, en er los van onze dialoog van te kunnen genieten. Tegelijkertijd heb ik met veel moeite de vragen, beweegredenen, gevoelens en de samenhang gereconstrueerd, die aan deze situatie voorafging.

Onze vriendschappelijke uitwisseling van gedachten berustte steeds op gezamenlijke interesses. Iedere dag maakte ik van onze gesprekken uitvoerige aantekeningen. Vaak ook tijdens het gesprek, maar ook 's avonds, wanneer ik alleen was. Ik deed dat om de mogelijkheid te scheppen later op de wijsheden, die ik te horen kreeg, terug te kunnen komen. Gedurende het proces kwam het totaal niet bij me op, om onze gesprekken te gaan publiceren. Ook ging ik er niet vanuit om met academische nauwgezetheid alle theologisch aspecten te onderzoeken.

Het was een diepe persoonlijke ervaring, die zowel buiten mij en in mij plaats vond. Ik zag niet alleen maar een fysiek wezen voor mij staan, maar ik hoorde ook een prachtig klinkende stem, die mij antwoordde. De voor u liggende teksten zijn niet het resultaat van automatisch schrijven of channeling. Wij zijn allemaal een zender van God. Maar het channelen als een vooropgezet doel vond hier niet plaats. Channeling is een oeroud gebruik, waarbij boodschappen uit andere werelden tot ons komen. Dit gebeuren neemt de laatste tijd in populariteit toe. Ik zeg dit er alleen maar om het verschil te tonen, niet om een waardeoordeel te geven. Jezus woorden waren duidelijk hoorbaar en ik antwoordde bij mijn volle bewustzijn. Mijn perspectief reikt niet ver genoeg om deze gebeurtenis te verklaren.

Wat er tussen 23 november 1991 en 12 maart 1992 gebeurde, was een wonder. Maar het is ook niet noodzakelijk, om het op een bepaalde manier te kunnen verklaren of te duiden. Ik hoop, dat de lezer het eenvoudig als de geschiedenis van een vrouw kan zien, die haar plaats op een ander niveau gevonden heeft. Of je Jezus nu alleen als vriend, leraar, meester, heer of de vleesgeworden God ziet, verandert niets aan het feit, dat geen ander mens in de laatste tweeduizend jaar zoveel invloed op het verloop van de menselijke geschiedenis heeft gehad als hij. Wat men ook gelooft, de neerslag van zijn leven raakt ons allemaal. Ver boven alle ontelbare gelovigen, zijn er miljoenen mensen, die zijn invloed, zijn Liefde en zijn goedheid omarmen, ook wanneer zij met de in zijn naam ontwikkelde godsdiensten niets van doen willen hebben.

Uit respect hiervoor heb ik mijzelf en hem beloofd dit materiaal buiten de theologische invloedssfeer te houden en om over hem als Meester of eenvoudigweg als 'Jezus' te spreken. Ook wanneer veel lezers misschien een heiliger benadering wenselijk zouden vinden, lijkt mij de relatie 'Meester' voldoende respectvol en dit heeft ook niet de pretentie een godsdienstig standpunt in te nemen, waardoor anderen van het lezen van deze boodschap zouden kunnen worden weerhouden.

Wat de lezer aan deze boodschap heeft, zal een direct resultaat zijn van wat hij of zij hoort! Een centraal thema in Jezus leer voor mij was zijn onschuldige waarneming: ***'Open je ogen, opdat je ziet en je oren, opdat je hoort. Want er is niets verborgen, wat niet geopenbaard zal worden.'***

Tenslotte trekken wij allemaal onze eigen conclusies, uit hetgeen wij vernemen, maar, als we luisteren zonder ontvankelijk te zijn, wanneer we geen diep verlangen hebben naar inzichten, zal hetgeen wij opvangen en horen slechts zeer gering zijn.

De voorbereiding

Bij veel grote gebeurtenissen in de geschiedenis is de juiste oorsprong ervan dikwijls niet precies te achterhalen. Vaak ging het om verschillende omstandigheden, die aan de totstandkoming ervan ten grondslag lagen. Het exacte moment, waarop een idee zich ontwikkelt of wanneer een ommezwaai plaatsvindt, gebeurt vaak onopgemerkt en de betekenis blijft in eerste instantie verborgen. Pas bij het terugblikken wordt dit meestal duidelijk. Wanneer ik toch een moment moet aanwijzen wanneer het begonnen is, dan was dat Kerstmis 1989. Iedere winter heerst er in Noord-Texas een bittere koude. Er waren weliswaar geen 'witte kerstnachten', maar Antarctische temperaturen zorgden ervoor, dat wij op kerstavond dicht rondom de kachel zaten. Wij verheugden ons op de komende Kerstmorgen en gingen vroeg naar bed. Het was al ver na middernacht, toen mijn kat Gunnar ons met een oorverdovend gekrijs uit een diepe slaap wakker maakte. Het waren niet de rendieren van de Kerstman, die hem hadden laten schrikken. De houten schouw van onze kachel had vlamgevat, en Gunnar had brandalarm geslagen. Toen wij bij zinnen kwamen, had het vuur al het grootste deel van de woonkamer in brand gezet.

Rook en felle vlammen blokkeerden alle uitgangen, en de enige manier om er levend uit te komen was, om met een paar kleren en Gunnar onder onze arm uit een raam op de eerste verdieping te springen. Het lukte ons om onszelf in veiligheid te brengen, maar van al onze spullen bleef in korte tijd niets anders over dan as. Daartoe behoorden ook een groot gedeelte van mijn schilderijen.

We vonden toevlucht in het huis van mijn moeder en de enige manier om er niet meer over na te hoeven denken, was om te gaan slapen. Na een paar uur werd ik door een zachte por in mijn ribben gewekt.

'Lievaling word wakker.'

'Wat is er nu weer aan de hand?'

Wat was er gebeurd? Het was minder dan vierentwintig uur geleden, dat de ramp ons getroffen had. Met trillende stem fluisterde mijn man: 'Ik heb zojuist gedroomd, dat jij een portret van Christus gaat schilderen en dat de brand daarvoor op de een of andere manier noodzakelijk was.'

'Ach wat', murmelde ik. 'Slaap maar lekker verder.'

Ik beschouwde zijn droom absoluut niet als een goddelijke boodschap, maar ik ging ik er van uit, dat het door de gebeden en het medeleven van onze vrienden ontstaan was. Ik trok de dekens verder over mijn oren en draaide mij om.

Toen ik na een jaar weer begon met schilderen, had ik het gevoel dat er iets in mijn hart veranderd was.

Misschien had het traumatisch verlies van mijn schilderijen bij de brand mijn vertrouwen geschaad, maar in ieder geval was de geestdrift voor het schilderen er nog wel. Ik bestudeerde de markt op zoek naar stijlen en trends, die in die tijd succesvol waren, waarbij ik van de gedachte uitging om op commerciële basis opnieuw een collectie op te bouwen. Dit veroorzaakte echter een doffe pijn in het midden van mijn lichaam, maar ik ging gewoon door. Ik gebruikte mijn talenten, die ik in de voorafgaande jaren ontwikkeld had, in de hoop dat daar een ommezwaai uit zou kunnen voortkomen.

Mijn nieuwe schilderijen spraken anderen mensen aan en lagen goed in de markt ook al konden ze niet bestempeld worden als baanbrekend of origineel. Dus besloot ik in de herfst van 1991 mee te doen aan een grote kunstenaarsbeurs in Los Angeles, om daar mijn nieuwe schilderijen voor de eerste maal te exposeren. Het was geen overweldigend succes, maar ik hield er mooie opdrachten aan over en kwam in contact met een aantal veelbelovende galerieën. Ondanks dat succes voelde ik me nutteloos en angstig.

Ik had het plan opgevat, om mij voor de eerste keer in mijn carrière aan te passen aan dat gedeelte van de kunstwereld, dat vooral op basis van massaproductie en commercieel succes naam wilde maken. Mijn maatstaf voor succes lag altijd op een academisch professioneel niveau. Mijn werken waren wereldwijd door bekende

musea aangekocht en ik had grote tentoonstellingen. Ik had enige Amerikaanse prominenten geportretteerd, onder wie een president van de Verenigde Staten. Mijn portret van Dr. Paul Peck hing in het Smith Instituut en een ander schilderij van mij hing in het Museum van de City of New York. Vele schilderijen werden door een New Yorkse uitgeverij in druk verspreid en veel van mijn originele schilderijen waren in privéverzamelingen beland en over het hele land verspreid. Mijn loopbaan wees op talent, succes en respect als de 'hoedster van echte kunst'. Waar kwamen deze knagende schuldgevoelens dan toch vandaan, nu ik ook commercieel succesvol wilde zijn? Deze ambitie liet een bittere nasmaak bij mij achter. Ik besloot daarom mijzelf een periode van reflectie en herstel te gunnen. Ik hoopte op deze manier op een innerlijk rustpunt uit te komen en duidelijkheid over mijn echte motieven te krijgen.

Op een keer in Arizona namen we een omweg over Sedona en reden door een prachtig rotsachtig landschap ten zuiden van Flagstaff. Daar, te midden van deze oeroude zandzuilen, voelde ik me de volgende morgen als herrezen in mijn kracht staan. Zonder dat er een speciale aanleiding voor was geweest, had ik het gevoel, dat er iets aan het veranderen was. Hoe, dat zou me echter in loop van de tijd pas duidelijk worden.

Op de terugreis luisterde ik naar Mozart en liet de schoonheid van zijn muziek op mijn ziel inwerken. In deze stemming was het gemakkelijk, om op mijn leven terug te kijken en in te zien, wat werkelijk belangrijk voor mij was geweest. Tenslotte overviel mij een diepe stilte me, los van mijn drang naar vernieuwing, leek verder niets anders belangrijk. Ik keek naar mijn man: 'Zou het je iets uitmaken, als ik mijn carrière zou opgeven?' 'Nee', antwoordde hij. 'Doe wat je goed lijkt.'

Wat bleef er nu nog over van dertig jaar hard werken?

Toch was ik er innerlijk van overtuigd, dat er zich iets anders zou gaan voordoen. Als ik toen vermoed had, wat er nog zou gaan gebeuren, was ik er misschien nooit zo onbevangen ingegaan.

Mijn gevoel van verlichting paste bij de verre horizon van de droge hoogvlakten van Nieuw Mexico, waar we doorheen reden. In de stilte van de woestijn verzonk ik in een dromerige toestand en aanschouwde ik innerlijk schilderijen van ongelofelijke schoonheid. Ik ben eraan gewend, beelden in mij op te nemen en daarmee bezig te zijn, maar dit was iets heel bijzonders. Uit een zacht innerlijk licht kwam telkens een nieuw een prachtig landschap tevoorschijn. Er waren velden, die doorsneden door een beekje en daarboven trokken schapenwolken langs een azuurblauwe hemel. Het was een ongewone ervaring voor mij, om landschappen als innerlijke beelden te ontvangen.

Het was heel duidelijk, dat de schoonheid van deze indruk zich in alle vezels van mij doordrong. Mijn man vroeg me op dat belangrijke ogenblik: 'Waaraan zit je te denken?'

'Ik denk helemaal niet aan iets. Ik zie een prachtig landschap in mijn geest.'

'Oh.' En een moment later zei hij: 'Heb je eigenlijk de laatste tijd nog over het idee nagedacht, om een schilderij van Jezus te maken?'

Wat naar, waarom moest hij er juist nu over beginnen? Ondanks al mijn tegenstand had mijn man Brian het onderwerp nooit opgegeven. Ik vroeg me af, hoe mijn vergezichten op dat moment nou juist déze reactie bij hem konden oproepen.

'Daar hoeft je het helemaal niet over te hebben,' antwoordde ik geïrriteerd en deed daarna alsof ik even in slaap was gevallen. Maar hij ging verder: 'Hoe zou je nou met zo'n schilderij beginnen?'

'Het laat me koud, ik ga het toch niet doen.' Ik hoopte, dat ik het onderwerp eindelijk van de agenda zou kunnen krijgen door het gewoon niet te doen.

Tijdens mijn studie kunstgeschiedenis was mijn aandacht gericht op de Middeleeuwse kunst van Europa, die in wezen christelijk was. Daarbij was het uitgangspunt dat de christelijke kunst een bepaalde theologie met haar symbolentaal onderwees en ondersteunde. Dit was noodzakelijk, omdat er weinig historische feiten over het leven van Jezus bekend waren en de artistieke inspiraties vaak de grenzen van de christelijke dogma's

overstegen. Michelangelo permitteerde zich bepaalde vrijheden bij zijn werk aan het plafond van de Sixtijnse kapel, die hij bijna met zijn leven moest bekopen. De Paus hield zich aan het theologische dogma, maar het oog van de kunstenaar, dat gericht was op het eeuwige, bleef ongevoelig voor deze theologische wetten.

Ik kende geen historische beschrijvingen van Jezus. In ieder geval kwam ik die niet in het Nieuwe Testament tegen. Voor mij als schilder betekende dit eigenlijk al het einde van het project. En als ervaren portretschilder kende ik bovendien de intieme relatie tussen lichaam en ziel, wat inhield, dat er geen andere man was, die in de plaats van Jezus geschilderd zou kunnen worden, wanneer het doel van het schilderij was om juist dat gevoel over te brengen.

Alsof dat nog niet genoeg was, maakte ik bovendien duidelijk, dat ik in geen geval een portret van Jezus op basis van fantasie wilde maken. Ik was ervan overtuigd, dat ieder mens het recht heeft hem op zijn eigen manier in gedachten te hebben en ik wilde mijn eigen voorstelling van hem niet aan iemand opdringen. In de hoop, de discussie daarmee voor eens en altijd te beëindigen, sloot ik mijn betoog af met: 'En weet je wat: **Wanneer hij komt en voor mij gaat zitten, dan zal ik hem pas gaan schilderen.**'

Brian liet mij gelukkig even met rust, maar hij was er nog niet klaar mee. 'Hoe zou jij dat schilderij dan gaan noemen?' vroeg hij.

Ik was te kwaad, om antwoord te geven, maar juist toen ik wilde zeggen, 'geen idee', gebeurde er iets merkwaardigs. Mijn Innerlijk oog zag een pijl voorbijschieten, waaraan een banier met de woorden 'Het lam en de leeuw' hing. In mijn geestesoog zag ik grazende schapen en een grote wolk nam de vorm van een leeuw aan. Er was geen menselijke gestalte te zien, maar ik verstijfde, omdat ik mij plotseling besepte, dat ik daadwerkelijk een portret van Jezus zou gaan schilderen.

Maar hoe dan? Had ik juist niet genoeg redenen bedacht waarom dit onmogelijk zou zijn? Er zat niets anders op, dan mij er toch op in te stellen en er het beste van mijzelf in te gaan leggen. Ik gaf mijzelf drie maanden de tijd om onderzoek te doen en materiaal voor het project te verzamelen. Ik begon het Nieuwe Testament te lezen, maar dat hielp niet echt, omdat daar nauwelijks aanwijzingen staan hoe Jezus er uit zag.

We weten alleen maar iets af van zijn afstamming, namelijk het Huis van David en dat hij een timmerman en visser was, die sterk genoeg was, om op na een marteling zelf nog een kruis te dragen.

Ik ontdekte, dat timmerlieden in die tijd zelf bomen in het bos uitkozen, ze omhakten en er timmerhout van maakten. Zij moesten dus wel in staat zijn om zwaar lichamelijk werk te verrichten. Ik deed ook onderzoek naar de vraag of er ergens bijzondere eigenschappen waren, die wijzen op verwantschap met het Huis van David. Elk van de twaalf stammen van Israël had zijn eigen karakteristieken en beheerste ook een eigen vakgebied. Van de twaalf stammen verdwenen er tien gedurende de Babylonische ballingschap. Dat zijn de verloren stammen van Israël, waar vaak over gesproken wordt. Alleen de stam van David en Benjamin, de Leviëten en een paar van de overgeblevenen van sommige andere stammen keerden terug uit ballingschap. Uit het huis van David kwamen de regenten, aristocraten en de militaire elite voort, waardoor zij het favoriete doelwit van veroveraars waren. Zo waren de Romeinen er bij hun bezetting van het Heilige Land met name op uit om de afstammelingen uit het Huis van David te vernietigen.

Toen honderden jaren later, in de Middeleeuwen, Europeanen van hun pelgrimstochten uit het Heilige Land terugkeerden, beschreven zij de overgebleven inwoners van het land aan de hand van eenvoudige afbeeldingen, waarin de kenmerken van Arabische en andere volkeren van het Nabije Oosten zich met elkaar vermengd hadden. Deze stereotype ideeën over hun uiterlijk en over het karakter van de Joden zetten zich vast in de christelijke kunst en zijn gedeeltelijk tot op de dag van vandaag blijven bestaan.

In de weinig nog overgebleven antieke beschrijvingen van Joden, wordt de stam van Juda vaak als langer en lichter gekarakteriseerd. Ik vroeg aan mijn Semitische vrienden, wat 'lichter' in hun wereld betekende? Zij wezen mij erop dat het niet 'blond' betekende in de noordelijke zin van het woord. Men moet zich daaronder veel meer

een lichte olijfkleur, een blekere huid en ogen van bruin hazelnoot tot een blauwgroene kleur voorstellen, ingelijst door goudbruin tot roodbruin haar.

Misschien is Jezus aan verschillende mensen op meerdere wijzen verschenen, maar zijn charismatische uitstraling bevestigt de vooronderstelling, dat hij bijzonder aantrekkelijk was. Ik had er echter geen idee van, hoe hij er uit zou zien en zonder enige voorstelling kun je als portretschilder niets doen. De vroegste schilderijen van hem dateren uit de eerste en tweede eeuw en laten een knappe jongeman zien. Maar zij stonden onder de Romeinse invloed en leken waarschijnlijk meer op Apollo, dan op Jezus de Nazarener. Dit leidde tot verwarring ook in de processies van de vroeg Roomse Kerk, waar zulke symbolische parallellen werden getrokken. Daarom verboden de eerste christelijke vorsten de kunstenaars om Jezus op de een of andere manier sterk of indrukwekkend af te beelden. Zij vielen daarbij terug op de uit de zevende eeuw voor Christus stammende profetie, van Jesaja 53,2 in het Oude Testament, die als volgt luidde: 'Hij had niet het figuur, noch het gezicht dat we begeerden.' De meeste Bijbelonderzoekers zijn het er tot nu toe over eens, dat de profetische voorspellingen betrekking hadden op het karakter van leiderschap van de Messias, en niet op zijn uiterlijk. Dat zou betekenen, dat de komende Messias geen rijke, wereldlijke prins was, die privileges en geldelijke ondersteuning zou kunnen bieden. Deze interpretatie is juist gebleken. Maar moet niet de Heer van het leven, die de doden kan opwekken, zelf vitaal zijn en lichamelijke gezondheid uitstralen? Mij lijkt me dat meer dan logisch. Maar voor degenen, die uitsluitend bezig waren met het vestigen van hun geestelijke hegemonie zoals de kerkvorsten kwam de passage van Jesaja als geroepen, omdat hiermee alle aandacht voor zijn fysieke verschijningsvorm werd ontkracht. De meeste afbeeldingen van Jezus uit de laatste 1700 jaar zijn een resultaat van deze beslissing.

De kracht van de eeuwenlange tradities had ook zijn uitwerking op mij en hoe meer ik dat besepte, des te minder voelde ik me instaat om deze taak op mij te nemen. Het was een basisvoorwaarde voor mij, dat ik mijn integriteit zou behouden. Ik bevond mij daarbij in een uitzichtloze positie, want alle onderdelen, die ik gevonden had, waren interessant, maar wanneer ik ze bij elkaar bracht was het een lappendeken en gaf het geen duidelijk beeld van kracht en karakter. Na drie maanden had ik nog geen spoor gevonden, ik was een doodlopende weg ingeslagen vol tegenstrijdigheden. Wat moest ik hiermee aan? Ik kon er niks mee en het had geen enkele waarde.

Het antwoord kwam pas op 23 november 1991. Het was een prachtige herfstdag, die op geen enkele wijze wees, op wat er te gebeuren stond en die na de verwarrende situaties van de afgelopen jaren een nieuwe deur naar de toekomst zou openen.

Het heldere ochtendlicht streek over het gazon en gaf kleur aan de rode herfstbladeren, die nog aan de bomen in onze tuin hingen. Zulke momenten zijn ervoor geschapen om in gedachten te verzinken, en er was veel op mijn pad gekomen om over na te denken. De damp van mijn koffie verwarmde mijn gezicht, in de koele novemberlucht.

Fijne herinneringen uit mijn leven kwamen voorbij maar ook zag ik een patroon, dat telkens terugkeerde. Alles werd overheerst door die fatale brand en verwoesting in de Heilige Nacht van 1989. Wanneer ik toen net zoveel geweten had over paradoxen als nu, dan had ik misschien naar de tekenen van verandering gezocht, die mijn leven sinds dat moment bepaalden. Maar toen vond ik op deze novembormorgen mijn enige rust in de ritmische bewegingen van mijn hangmat, die stilletjes scheen te fluisteren: geef jezelf over, geef je over, geef je over! Ondanks mijn aangename dagdromen, leidden de prachtige warme herfstkleuren mij van mijn innerlijk rust af, waarnaar ik zo verlangde. Ik at iets en ging naar binnen naar de eetkamer, die op dat uur van de middag in een mooi schemerlicht lag. Het was een fijne ruimte, om alleen met God samen te zijn. Mijn gebeden begonnen met vragen en verwijten, die mijn weerstand tegen het schilderij zouden moeten rechtvaardigen. Daarna bracht ik mijn twijfel en angsten tot uitdrukking. Maar nog steeds vond ik geen vrede. Uiteindelijk bad ik om vergeving, dat ik om iets gevraagd had, wat blijkbaar boven mijn macht ging. Ik gaf toe, dat het niet goed van mij was mij zo wantrouwend te zijn. Maar ook dat loste niets op. Dus overwoog ik, dat ik mij beter zou kunnen richten op iets anders, dat zich zou voordoen.

Nadat ik op deze manier alle mogelijkheden de revue had laten passeren, die ik maar bedenken kon, legde ik mijn moede hoofd op tafel en viel in slaap.

Ik had langer dan een uur geslapen, toen ik door een fel licht in de kamer gewekt werd. Stralend licht omgaf mijn lichaam en bracht nieuw leven in mij. In dit allesomvattende licht ervoer ik een klaarheid, die mijn normale leven voor altijd zou veranderen. Het luidde het afscheid in van mijn gewone leven en gaf mij een nieuwe blik op de werkelijkheid. Op dat moment werd ik op een ontmoeting met Jezus voorbereid. Dit vervulde mijn menselijke zintuigen met zo'n volmaaktheid, dat het maken van het schilderij in deze nieuwe werkelijkheid binnen mijn bereik kwam.

De visionaire ervaring

Het licht was intens helder en vulde de kamer zó, dat alle schaduwen verdwenen. Een blik naar boven bevestigde me, dat de kroonluchter niet brandde. Deze zachte stralen voelden aan als een witte wolk uit de hemel. Niets wees erop dat het licht uit een kunstmatige bron kwam. Een stilte zoals bij vers gevallen sneeuw ontstond in het hele huis. Zilveren lichtdraden stroomden door deze stille.

De lichtgolfjes, die naar alle richtingen stroomden, kwamen uit een bron van geconcentreerd licht dat bijna verblindend was. Het was net als de zon, hoewel het niet écht verblindde. Het vulde de ruimte met blauw, roze en lavendelschakeringen en patronen die fonkelden.

Ik kon alleen maar enkele seconden naar het midden kijken, waarbij mijn ogen zich met tranen vulden. Toen ik me in volle eerbied afwendde van de lichtbron hoorde ik klanken, die een taal vormden, die ik nog nooit gehoord had. Tot dat ik hoorde zeggen: '*Gegroet Glenda.*'

Er ging hier een onbeschrijfelijke heiligheid vanuit. Als licht kon zingen, hadden er klanken geklonken uit hemelse sferen. Als het licht een geur zou verspreiden, had het als zuivere frisse berglucht geroken. Ik keek opnieuw naar het centrum van het licht. De glans die ervan uitging was overweldigend. Ik sloot mijn ogen, om ze te beschermen tegen de schittering en begon te huilen. Op het ogenblik, waarin ik mij naar binnen keerde, schoot er uit het centrum van deze verschijning een straal van energie tussen mijn wenkbrauwen. Het was een soort druk en ik opende mijn ogen, om te zien wat er aan de hand was. Ik zag een stroom van energie bij mij naar binnenstromen. Toen ik mijn ogen weer sloot, kon ik een tafereel van een schilderij waarnemen met mijn innerlijk oog. Na een paar seconden was dit voorbij. Het visioen had zich in mijn hoofd vastgezet. Van toen af aan kon ik het op ieder moment weer oproepen.

Betoverd door de schoonheid ervan zag ik in trance een driedimensionaal visioen van Jezus. Majestueus stond hij daar, op een heuvel met uitzicht op een vallei, waar een rivier stroomde en grazende schapen rondtrokken. Daarboven dreef in een grote wolk de figuur van een leeuw die brulde. Het was hetzelfde landschap, dat ik op weg naar Nieuw Mexico in mijn visioen had gezien. Alleen was het schilderij met de Herder nu compleet. Het was het meest levendige en realistische beeld dat ik me maar wensen kon.

Toen ik weer normaal kon kijken, was de lichtende Verschijning verdwenen en leek de werkelijkheid weer op wat ik kende. Toch had ik het vermoeden, dat bepaalde dingen voor mij niet meer zo zouden zijn als voor die tijd. Dit werd bevestigd, want na dit gezegende ogenblik veranderde mijn leven totaal.

Het wonderbaarlijke licht had voor eeuwig zijn stempel gedrukt op mijn ziel, of misschien wel beter gezegd: had het zich met mijn hart verenigd. In mij was een vonk tot leven gekomen, die mij tot een groter bewustzijn leidde. Veertig dagen gingen voorbij, voordat ik ervan overtuigd was, wat de betekenis van deze ervaring was, voordat ik met het schilderen kon beginnen. Iedere morgen intensiveerde mijn relatie met het visioen zich door aandachtige bewondering en meditatie. Ik verdiepte me in iedere nuance en liet die tot me doordringen. In de loop van de dag

werd het visioen completer en de aanwezigheid van Jezus levendiger. Alleen dit al maakte een verschil met mijn vroegere ervaringen, met visuele inspiraties of met dromen, omdat die in de regel vervaagden.

In het begin was het, alsof ik door een raam tuurde en een vriend groette. De prachtige ogen van de Meester, die een steeds diepere overgave in mij opriepen, lieten tenslotte het 'glas' tussen ons smelten, waarbij ik als een magneet zijn wereld werd binnengetrokken. Voor mij werd zijn aanwezigheid daardoor nog aangrijpender. Het leek alsof ik in een wereld beland was, die mij meevoerde als een grote alles omvattende grote droom. Daarbij was ik alerter dan ooit. Het verschil tussen normaal nachtelijk dromen was, dat je 's nachts daar terecht komt door de neergedaalde duisternis van de nacht. Maar bij mijn bezoeken aan Jezus ging ik door een stralend, duidelijk waarneembaar licht.

De dagen tussen 23 november en 1 januari waren gevuld met creatieve voorbereiding, reflecties over mijn eigen leven en intellectuele contemplatie. Dit leidde tenslotte tot een reuzesprong naar van alles en nog wat.

Herinneringen uit mijn studietijd kwamen naar boven. Als leraar in Middeleeuwse Christelijke kunst, was ik bekend met verhalen, en geïllustreerde, paranormale visioenen van Jezus en Maria. Gelet op beproevingen en ontberingen, die het vroegere kloosterleven met zich meebracht en die vaak gepaard gingen met visioenen en heilige visitaties, was ik eerst een beetje bezorgd over mijn eigen gezondheid. Maar door mijn uitstekende fysieke gesteldheid verdwenen deze zorgen snel, en kon ik mijn aandacht weer richten op een ander aspect van mijn vroegere academische achtergrond, namelijk de studie over de relatie tussen licht en lichaam. Tenslotte was ik in de bijzondere gelegenheid geweest om een mystieke ervaring mee te maken, waarbij al mijn zintuigen betrokken waren. En dit in een tijdperk waar genoeg informatie over het Universum aanwezig is om bruggen te slaan tussen het 'normale' en het 'paranormale' en die met elkaar te verenigen.

De naam Karl Pribram schoot me te binnen, met zijn belangrijke onderzoeken op het gebied van de holografische functies van menselijke hersenen. Anderen hadden al voor hem laten zien, dat het visuele centrum in de hersenen niet op licht, donker of kleuren reageert, maar op de frequenties van verschillende golven. Daarbij worden dezelfde wiskundige functies gebruikt als die bij de holografie, om deze golven naar herkenbare afbeeldingen te vertalen, **nadat** ze al onze zintuigen zijn gepasseerd. Pribram was een stap verder gegaan, waarbij deze theorie bij hem tot de logische conclusie leidde, dat de objectieve realiteit – de wereld van de materie, structuur en dingen- misschien helemaal niet op die manier bestaat, waarop wij haar waarnemen. 'Niet dat de wereld zoals wij haar zien verkeerd is, maar eerder, dat men tot een ander inzicht komt, over de realiteit, wanneer men tot het Universum doordringt vanuit een holografisch systeem bekeken. Deze andere realiteit verklaart misschien zaken, die tot dan toe wetenschappelijk onverklaarbaar leken, zoals bijvoorbeeld paranormale verschijnselen en synchroniciteit, de opzienbarende betekenisvolle gelijktijdigheid van gebeurtenissen. Bij het bestuderen van de theorieën over de holografische hersenen, voerde David Bohm nog een andere these aan, namelijk dat de gezamenlijk waarneembare realiteit een soort hologram is, waarin ieder deel van het geheel niet alleen op een primitief realiteitsniveau teruggevonden kan worden, maar ook oneindig reproduceerbaar is. Dit waren indrukwekkende stellingen, waarvan de volledige impact in de toekomst herkent zal worden. Maar allereerst had ik nog mijn geheime persoonlijke reserve en mijn stille angst over dit heilige onderwerp, dat ik nooit eerder had toegepast op actuele ervaringen. Dus in eerste instantie was ik nog terughoudend en was bang om mijn plan voor het schilderij aan de wereld te presenteren. Zouden mijn artistieke talenten daar wel toereikend voor zijn? De woorden 'maar als' zweefden daarbij steeds door mijn gedachten en in ieder gesprek en in alle contacten met de buitenwereld zocht ik naar bevestiging. Brian, mijn man, probeerde mij op alle mogelijke manieren te ondersteunen en te bemoedigen. Hij stelde voor, dat ik foto's of tekeningen moest maken van schapen voor het schilderij.

Nadat we alle schaapstallen in de omgeving doorzocht hadden, moesten wij constateren dat eind november niet de juiste tijd was, om een lammetje te vinden. Ondanks dat stelde Brian voor, op zaterdag naar de veemarkt te gaan in mijn geboorteplaats. Met de camera in de hand gingen wij in de vroege morgen op zoek naar een lam.

Als ik op zijn minst maar een foto kon maken van een lam en dit op mijn arm kon vasthouden, had ik al het gevoel een stap in de goede richting te zijn gekomen.

Toen wij in mijn geboorteplaats aankwamen, gingen wij onmiddellijk naar de veemarkt, maar daar werden wij teleurgesteld. De enige twee lammeren waren al om half negen verkocht. Het zat niet mee en ik stond op het punt naar huis te gaan, toen ik uit mijn ooghoek uit een andere straat, een kudde met verschillende schapenrassen zag aankomen, die door een oude, grijze Mexicaanse veeboer werd voortgedreven. Het was een armoedige verzameling smerige wollige schepselen. Ik wilde juist weggaan, toen er plotseling aan het einde van de kudde een schitterend wit moederschaap opdook, dat naar mij toekwam lopen. Haar korte vacht van zuivere wol, haar lange hals en haar edele uitdrukking was in niets te vergelijken, met wat ik tot dan toe gezien had. En haar indrukwekkende verschijning was door haar duidelijk zichtbare dracht nog mooier. Ik noemde haar spontaan 'Maria', naar een oud kinderrijmpje. Binnen een paar seconden ontwikkelde zich een relatie tussen mij en dit schaap en voelde ik de behoefte opkomen om haar te adopteren. Ik rechtvaardigde dat door te denken, dat er dan snel een lammetje geboren zou worden en door de koop van Maria ik de beide dieren als model zou kunnen gebruiken. Het grote toeval wilde dat onze gerenoveerde boerderij, hoewel die in de stad lag toch een agrarisch bestemming had. Daar stonden wij dan als twee onbeholpen stadsherders, terwijl we Maria op de achterbank van onze Cadillac lieten plaatsnemen. Ze was zichtbaar tevreden, ondanks dat dit geen natuurlijke omgeving voor haar was. Het bracht me ertoe aan de schapenhandelaar te vragen wat voor ras het was. 'Zij is een moeflon schaap', bromde hij, terwijl ik hem betaalde. Omdat dit mij niets zei, reden wij weg zonder er verder nog op in te gaan.

We voelden ons een beetje verlegen, toen de mensen wijzend op de passagier op onze achterbank ons toelachten en aangaapten. Ze hadden totaal geen idee, wat wij van plan waren! Om onszelf af te leiden van deze situatie, zeiden we lieve dingen tegen Maria en maakten plannen voor haar verblijf. Maar ineens vroeg ik me af: 'Wat is een moeflon schaap eigenlijk?' De naam klonk enigszins vertrouwd, maar ik realiseerde mij met een schok, dat Maria misschien wel een van de moderne schapenrassen kon zijn, die ten tijde van Jezus nog niet bestond. Als kind was ik vaak op de schapenboerderij van mijn oom geweest, maar een schaap als Maria had ik daar nooit gezien. Hoe meer ik erover nadacht, des te meer leek het mij een probleem, want ieder modern element zou afbreuk doen aan de authenticiteit van mijn werk. Nadat we Maria thuis 'op stal' hadden gezet, ging ik naar de bibliotheek, om een antwoord op mijn vraag te krijgen. Ik vond ik al snel in een encyclopedie, dat het een oud ras was, maar ik speurde nog verder in andere boeken en stuitte toen op een verbazingwekkend antwoord: De moeflon geldt als het oudste gedomesticeerde schapenras van Europa en als voorvader van alle andere schapenrassen. **En het was tweeduizend jaar geleden in het Nabije Oosten het meest verbreide ras.**

Ik las het betreffende stukje steeds opnieuw en ik verbaasde mij over de wonderbaarlijke wijze, waarop alle puzzelstukjes samenvielen. Zonder in het Nabije Oosten te reizen en daar met Bedoeïenen te onderhandelen, had ik geen perfecter model kunnen vinden. Het was absoluut onbegrijpelijk, hoe ik Maria in mijn geboorteplaats op de straat, waar ik als kind speelde, had ontmoet. Sinds hoe lang was het maken van dit schilderij voorbestemd?

De ontmoeting met Maria was voor mij een houvast. In werkelijkheid was zij echter slechts een opmaat voor een nog groter wonder. De bekende Kwantumfysicus David Bohm zei eens: 'materie is bevroren licht.' Deze opmerking beschrijft misschien de ultieme paradox van ons Universum: datgene, wat zich voor ons ontvouwt, heeft zich hoogstwaarschijnlijk daarvoor al uit patronen en stralingen ontwikkeld, die ons voorstellingsvermogen ver te boven gaan.

In de aanloop naar Kerstmis en alle drukte, die deze feestdagen met zich meebrengen, besloot ik, dat het beter voor mij was, om pas in januari met het schilderen te beginnen. Dat zou mij ook tijd geven, om voorbereidend werk te doen en het canvasdoek voor te bereiden. Als eerste moest ik de grootte bepalen. Dus richtte ik mijn

aandacht op het visioen en vroeg het aan Jezus. Daarbij ontstond voor de eerste keer de gedachte, om het visioen als middel tot een dialoog te zien. Ik ontving het antwoord telepathisch. Het doek moest één meter twintig in het vierkant zijn.

Het was een onrustige decembermaand. Ik voelde me als een renpaard, dat wachtte op het moment dat het startschot zou klinken. Vaak richtte mijn blik zich naar binnen om bevestiging voor mijzelf te krijgen. Maar het visioen bleef kristalhelder en scheen aan te kondigen, dat er een nieuwe wereld voor mijn ogen zou verschijnen. Het was levendig en ik keek er van alle kanten naar. In dit visioen was de levenskracht van Jezus zo duidelijk, dat ik het gevoel kreeg, dat hij daadwerkelijk aanwezig was! Daarbij was er een opwindend gevoel, dat de ruimte zich met de dag met meer stilte vulde in afwachting van iets, dat zich niet in woorden laat vatten.

Toen ik op 2 januari mijn atelier binnenging, voelde ik mij onrustig. Ik kreeg kippenvel bij het idee dat mij iets belangrijks te wachten stond. Hoewel de ruimte in plaats van naar heilige wierook naar terpentijn en lijnolie rook, had ik het gevoel een gewijde tempel binnen te treden. Misschien vulde in afwachting van wat komen zou een geest van heiligheid de ruimte. Hoe het ook zij, mijn zintuigen waren zo puur, alsof ik net geboren was. Alles, van de stoffige vensterbank tot aan mijn scheefstaande verzameling van penselen en de schildersezels voor mij, nam ik zo gedetailleerd waar, dat ik het nooit meer vergeten zou.

Sprankelend zonlicht scheen door de kamer en deed me aan het eerdere heilige licht denken. Ik bewoog me door de zonnestralen en de bewegingen en mijn lichaamsbewegingen werden steeds langzamer totdat ik geheel stil stond. Het gevoel van onvermijdelijkheid maakte zich van mij meester. Alles scheen in tijd en ruimte in rond te zweven. Het leek alsof er duizend ogen op mij gericht waren en ik zocht er zowel innerlijk als uiterlijk naar van wie die waren. Het gemiauw achter de deur onderbrak de plechtige stilte. Gunnar, mijn mooie Tibetaanse kater, wilde erbij zijn. Aarzelend opende ik de deur, en ergens verwachtte ik, daarachter iets meer dan alleen maar Gunnar aan te treffen. Ik was tamelijk opgelucht, om niets anders te zien dan zijn kleine blauwe ogen. Hij maakte een grote sprong, alsof hij deze bijzondere gelegenheid niet aan zich voorbij mocht laten gaan. Daarna maakte hij het zich gemakkelijk door op een van mijn meditatiekussens te gaan liggen.

Ik wendde me tot het maagdelijk witte schilderdoek, dat op mijn ezels stond, maar ik had nog steeds niet het juiste gevoel, om te beginnen. Dus ging ik naast Gunnar op het kussen zitten en begon met mijn dagelijkse meditatie over Jezus door mij te richten op het witte lichtpunt vanbinnen, net zolang tot het visioen weer verscheen.

Vandaag wilde ik speciaal op de details inzoomen. Want wanneer mijn aandacht eenmaal op het doek als geheel gericht was, zou ik volledig door het creatieve proces in beslag worden genomen. Plotseling onderbrak gemiauw van Gunnar mijn diepe meditatie. Een zachte wind ruiste door de kamer en langs mijn gezicht. Het innerlijke 'licht', dat mij verlichtte straalde nu ook van **buitenaf** op mijn oogleden! Met een diepe zekerheid opende ik mijn ogen en zag Jezus voor mij staan.

Langzaam en vol eerbied ging ik voor de schildersezels staan en begon op het doek te tekenen. Mijn probleem, hoe ik gelijktijdig het visioen zag en schilderen moest, was opgelost, ondanks dat de daarachterliggende kracht nog steeds een mysterie voor me was. Er werd geen woord gesproken, maar ik kon niet anders, dan gedurende de overdracht van zijn aanwezigheid, voor het witte doek te glimlachen. Vanaf die dag leek het, telkens wanneer ik aan mijn schilderij werkte, of hij voor mij verscheen in volle werkelijkheid. Dag aan dag, werd visioen echter. Jezus was permanent aanwezig en we werkten als een team samen aan het schilderij.

Ik werkte een paar dagen om de contouren op te zetten. De week daarna begon ik pas met het echte penseelwerk. Na de eerste laag verf erop te hebben aangebracht had ik een paar dagen pauze genomen, want olieverf heeft altijd een lange tijd nodig om op te drogen. Het is nu eenmaal een tijdrovend medium. Ondanks dat sommige kleuren sneller opdrogen dan andere en er altijd wel ergens op het doek gewerkt kan worden, is het toch noodzakelijk, minstens een dag te wachten. Toen ik de volgende morgen mijn atelier binnenging, om de

kleuren te inspecteren, was **alles droog!** Ik kon dit niet begrijpen, want ik maakte geen gebruik van siccatief of verdunners, omdat de houdbaarheid van de kleuren daaronder zou lijden. Wat was er aan de hand? Voor mij was het een mysterie, maar het was een feit, dat nu de verf **altijd** binnen een paar uur droog was in plaats van een paar dagen. Dit had natuurlijk een groot effect op de tijdsduur van het project.

Ik werkte iedere dag behalve op zondag. Alles ging moeiteloos. En in al mijn behoeften werd voorzien. Zo was ik op 6 februari al zo ver met het schilderij, dat het nu tijd werd dat het lam geboren moest worden. Wij gaven ons 'schatje', zoals wij het lammetje na zijn geboorte noemden nog twee dagen de tijd, om een beetje op krachten te komen om daarna gedurende drie dagen model te staan.

Een typisch voorbeeld van de meeste creatieve processen is, wat veel kunstenaars 'jungletijd' noemen, een fase, waarin men alle mogelijkheden en problemen beschouwt en met scheppende creativiteit naar oplossingen en antwoorden zoekt. Deze jungletijd maakt deel uit van het scheppende proces, want hier kunnen wij als kunstenaar onze eigenheid onderzoeken en met heel unieke oplossingen komen. Maar voor het eerst in mijn leven was dit nu niet op mij van toepassing. Ik was helemaal tevreden met de situatie en ik worstelde niet met problemen. Niettemin voelde ik me niet zomaar een eenvoudige illustrator: een hogere vorm van scheppingskracht verraste me steeds weer met stimulerende impulsen.

De ervaring met wonderen te midden van de normale dagelijkse gang van zaken deed bij mij een nieuw verwachtingspatroon ontstaan ten aanzien van de mogelijkheden, die het leven biedt. Ik ervoer hoe problemen, die normaliter weerstand oproepen, verband houden met overtuigingen, conditioneringen en overeenkomsten. Ik besepte dat het lichter werd wanneer de realiteit zich uitbreidde en er meer mogelijkheden ontstaan. Het is daarom geen toeval, dat wij bewustzijnsverruiming met licht associëren en duisternis met problemen.

Maar toch was er een moment, waarop ik twijfelde aan mijn visioen. Misschien was het ook een donker voorgevoel, van wat komen zou. Aan de linkerkant van het schilderij was een eik, waarvan in het visioen de stam gespleten was. Ik vroeg aan Jezus, 'De eik is een symbool van kracht, ben je er zeker van, dat die stam gespleten moet zijn?'

Hij keek me aan met een blik, die mijn standpunt daarover bevestigde, zonder het echter daarmee eens te zijn.

Met een gedecideerde stem vroeg hij daarop aan mij: '*Hoe ziet het visioen eruit?*'

'Wel, dat de eik gespleten is', antwoordde ik.

'*Dan moet het ook zo zijn.*' Het duurde enige maanden voor ik, de hele betekenis van zijn antwoord kon doorgronden.

Voor de rest ging het schilderen vlekkeloos. Ongeveer twee weken voor de voltooiing had ik nog een bijzondere ontdekking gedaan. Ik stond op voor een koffiepauze, en draaide mij zoals altijd even om het zo juiste gedane werk nog even te bekijken. Maar deze keer, **deed ik het op een manier alsof ik mijzelf nog wilde controleren!** Het was alsof ik mij in het schilderij bevond. Ik bleef aan de grond genageld staan en hapte naar lucht. Het schilderij leek mij **vanuit iedere richting** aan te kijken! De illusie van drie dimensionale voorstellingen zijn een kenmerk van realistische schilderijen. De schilderijen van oude meesters zijn bekend door hun optische illusies, zoals bijvoorbeeld bij portretten, waarvan de ogen de kijker lijken te volgen. Dat betekent echter nog niet, dat de voorstelling, zoals nu bij mij het geval was, vanuit alle richtingen zichtbaar was, alsof je je in het schilderij bevond. In een holografisch effect ordenden zich complexe vormen uit verschillende invalshoeken als echte projecties. Deze ervaring met het schilderij was echt uniek. Onze poes Gunnar aanschouwde alles met een blik vol verwondering en vroeg zich duidelijk af, waarom ik zo opwonden was.

Op dat moment verkeerde ik in een zodanige staat, dat ik al tijdens het ontbijt op wonderen rekende, maar deze gebeurtenis bevestigde des te meer voor mij het wonder van het licht. Of anders gezegd: dat het licht tot het

gebied van wonderen behoort. Normaliter gesproken denken wij bij licht meestal aan het licht van de zon. Zowel natuurkundigen als mystici bevestigen, dat er nog een ander elementair fenomeen is dan de verstrooiing van fotonen door verbranding van materiële substantie. Zichtbaar licht is alleen maar een klein deel van het energetische spectrum. Fotonen zijn een aspect van ieder deel van het volledige spectrum. Uit wetenschappelijke onderzoek kennen wij nog vele andere vormen van onzichtbare straling, zoals bijvoorbeeld radiogolven uit verre sterrenstelsels of kosmische achtergrondstraling, die misschien het licht is van de oerknal. Voor het ontstaan van wonderen is echter de golf functie van het licht **tussen** de fotonendeeltjes van betekenis. Albert Einstein merkte het fascinerende feit op, dat licht zich als golven én als deeltjes kan gedragen. Dat is een belangrijk verschil, want als golven is licht in de ruimte volgens bepaalde waarschijnlijkheden verdeeld, al weet men nog niet precies hoe dat verloopt. Maar als deeltjes kan men het licht exact op een bepaald punt lokaliseren. Deze dubbele geaardheid van het licht doet het vermoeden ontstaan, dat de hartslag van het Universum het ritme is, waarbij het licht omschakelt van deeltjes naar golf. Tijd en beweging verdwijnen op het moment dat ze, ongeacht welke materie, de snelheid van het licht benaderen. Daarom verdwijnen dan ook alle weerstanden en grenzen.

Men gaat ervan uit, dat de constante van het licht een aantrekkingsveld oproept, dat voorwaarden schept voor de energetische formatie van zwaartekracht. Als dat waar is, dan betekent dit dat de snelheid van het licht **alles** schept, opnieuw kan scheppen, of kan tegenhouden. Het is mogelijk, dat het licht het instrument is, waarmee alle wonderlijke transformaties van tijd, ruimte en materie zich voltrekken. Ook wanneer de oorzaak hiervan zich buiten ons bevattingvermogen bevindt! Het leven is beweeglijker dan onze waarneming ons wijs wil maken. Ruimte kan zich aanpassen en tijd is alleen het weefgetouw, waarmee de draden van contacten en dimensies tijdens de gebeurtenissen van ons leven verweven worden.

Met betrekking tot onze gewone ervaringen komt er ook aan al het moois eens een einde. Zo ging het ook met mij wat het schilderij van 'Het lam en de leeuw', betrof. In mijn hart, wist ik, dat het nooit tot een einde zou komen. Deze ervaring zou zich in het leven van anderen voortzetten. Voor de eerste keer geloofde ik niet alleen maar dat, wat Jezus lang geleden gezegd had: 'Zie ik ben bij jullie alle dagen tot het einde van de wereld,' maar had ik ook het voorrecht, de verbindende kracht van een heel, ongedeeld Universum te ervaren.

Op 12 maart 1992 was het schilderij af. Op deze dag hoefde ik alleen nog aan een paar details te werken. Ik wilde aan zijn haardos nog een paar streepjes toevoegen. Het waaide in de wind en ik wilde de haren nog wat losser laten wapperen, zodat duidelijk was dat de wind er doorheen waaide. Ik deed dit en toen ik opkeek, zag ik tot mijn stomme verbazing, dat het visioen in een wolk van schitterend licht oploste. Geheel ontredderd keek ik het na, totdat het een punt werd, waar ik alleen nog maar met mijn bewustzijn mee verbonden was. De verbinding was verbroken. Het laatste sprankeltje licht, dat mijn uitgangspunt was geweest voor de vertaling tussen onze twee werelden, loste zich op en versmolt met het licht, dat mij omgaf. Ik legde mijn penseel neer en lachte voluit. Het verdwijnen van het visioen betekende ook een nieuw begin. Het visuele beeld vervaagde, maar zijn Liefde en essentie waren op het doek met elkaar verweven. Het schilderij was klaar, maar het leven van wat ik geschilderd had begon nu pas goed.

Ik kon deze zegen pas naar waarde te schatten, nadat ik een andere onvermoede uitdaging had overwonnen. Nadat ik in eerste instantie een gevoel van tevredenheid en verzadiging had ervaren, bracht hetgeen ik geschilderd had mij in grote onzekerheid. Een paar dagen na de voltooiing, zat ik voor het schilderij en herinnerde mij het geluk van de tijd die we samen hadden doorgebracht, toen ik plotseling door een golf van huilen en lachen overweldigd werd. Ik voelde me verward en bezorgd - gevoelens, die ik sinds zijn verschijning niet meer gekend had.

'Waarom?' vroeg ik me af. 'Waarom is dit mij overkomen?' Ik miste hem intens, ook nog toen zijn Liefde als de geur van zuivere berglucht de hele omgeving vervulde. Maar al naar een paar dagen bezat mijn hart weer de zachtheid, waarin ik zijn tegenwoordigheid herkende. Een nieuwe dimensie in onze relatie was aangebroken, met een tot nog toe onbekende diepere soort van verbondenheid. Zonder te spreken konden mijn vragen nu

beantwoord worden. En ik merkte, hoe hij mij met zijn karakteristieke charme antwoordde: 'Laat het aan mij over.' Hij had mijn vraag beantwoord, echter zonder instructies over hoe ik te werk moest gaan. Zijn raad was voor mij makkelijker gezegd dan gedaan. Zijn zegeningen zijn immers overal aanwezig! Zij bevinden zich binnen iedere nationaliteit en cultuur. Ook bij de christelijke gemeenschap zijn er talloze geloofsstromingen en kerkgemeenschappen. Veel van de toegewijde aanhangers nemen hiervan echter niet deel aan religieuze bijeenkomsten. Daarbij komt nog dat zijn leer ook, buiten de grenzen van wat wij het Christendom noemen, van belang is.

Waar moest ik beginnen? Het voor de hand liggende antwoord was: *ergens*. Enthousiasme werkt aanstekelijk en het nieuws over het gereedgekomen schilderij begon zich te verspreiden. Kort daarna was het al zo ver, dat totaal onbekenden onverwachts voor onze deur stonden en vroegen, het schilderij van Jezus te mogen zien. In hun zoektocht naar de tegenwoordigheid van Jezus werden deze mensen zelf, door het zien van het schilderij een levend wonder. De euforische berichten van deze eerste bezoekers zorgden ervoor dat we overspoeld werden met uitnodigingen om het schilderij te exposeren. In de daaropvolgende twee jaar reisden wij met het schilderij door vijf staten naar talloze plaatsen en wel tachtig kerken van de meest uiteenlopende geloofsovertuigingen. Wij gingen overal naartoe, waar we uitgenodigd werden, zonder dat de kerken zich onderling hieraan stoorden. Mensen van alle leeftijden, geloven en culturen kwamen, om het schilderij te bewonderen, een eredienst te houden, te mediteren, of in stilte de zegen van Jezus te ontvangen bij zijn portret. Over de symbolische betekenis van de verschillende aspecten van het schilderij kan ik verder niets zeggen, omdat zij niet uit mijn bewustzijn zijn voortgekomen en ikzelf er daardoor geen bepaalde bedoeling mee had. Voor veel mensen werkten de elementen van het schilderij als katalysator voor persoonlijke boodschappen en genezingen. Een soort vitaliteit, die herinnert aan de aard van zijn verschijning. Zoals een caleidoscoop leek het schilderij een variatie aan expressies en eigenschappen te omvatten. Ik was blij met het idee, dat dit portret op een soort universele blauwdruk berustte, die veel meer mogelijkheden en aanwijzingen bevatte, dan op het eerste oog zichtbaar was. De wezenlijke verklaring hiervoor ligt waarschijnlijk in de samenstelling van het wonder. Ik herkende namelijk na verloop van tijd, dat wonderen een uitdrukking zijn van een groeikracht, die met Liefde de sluier van illusies opzijshift. Met de overvloedige kracht van de Liefde kan het leven zich als de ware, ontembare scheppingskracht ontplooiën. Wanneer we ons op het wonder van de werkende kracht van de Liefde concentreren, dan kunnen wij ook een leven met wonderen verwachten. Wanneer we ons echter uitsluitend met de gangbare opvattingen bezighouden, die de grotere kracht van het leven verloochenen, dan kan een plotseling wonder je van je stuk brengen. Wij zijn zo gewend om bij het spreken over wonderen in de lach te schieten, dat wij geen oog meer hebben voor de gevaarlijke of dramatische omstandigheden, die eraan voorafgingen. Een erkenning hiervan is alleen mogelijk, bij iemand die zich bewust is van de samenhang van alles in het leven. Zelfgenoegzaamheid, vooringenomenheid en conservatisme zijn niet de begrippen, waar ik aan denk, wanneer ik mij bezighoud met de kracht van het leven, of met Jezus' vermogen om daar sturing aan te geven.

In de dagen van groei en ontdekking, die volgden op de voltooiing van het schilderij, ontwikkelde zich mijn relatie met hem en het leven en bleef deze zich transformeren door genade en compassie. Zoals tulpen in het voorjaar boven de aarde komen, kreeg ik iedere dag meer begrip voor de levensvatbare en op het dagelijkse leven gerichte waarheid.

Er is waarschijnlijk nauwelijks een moeilijker te vatten thema als dat van het wonder. Dit veel betekenende, hogere niveau, dat als een gouden draad door ons leven loopt. Zelden verwachten we een wonder, dat ons leven zal veranderen. Meestal komt dit als een verassing uit de lucht vallen. Vanuit mijn huidige positie is het makkelijk, om terug te kijken naar de aaneenschakeling van wonderen, die Jezus door het schilderij in mijn leven teweegbracht. Wanneer ik erop terugkijk ervaar ik nog altijd de serene vreugde, die dit veroorzaakt. De geboorte van een wonder lijkt echter vaak op weeen bij de geboorte van een kind, want het nieuwe moet zich door de blokkades van het oude heendringen.

In de zomer van 1992, kreeg ik verdere instructies over, hoe gedachten invloed hebben op het leven. Ik had er die ochtend van de 20ste juni achteraf gezien veel voor over gehad om tot dieper inzicht te komen! Dan had ik meer van mijn ontbijt kunnen genieten in vredige afwachting op wat komen zou, in plaats van stijf te staan van schrik, over de gruwelijke gebeurtenis, die mij te wachten stond en waarvoor geen oplossing scheen te zijn. Ik wist niet, dat ik de weën van de geboorte van een wonder meemaakte, het was het belangrijkste dat me te wachten stond, sinds mijn ontmoeting met Jezus.

De ellende begon de dag daarvoor al. De 19^e juni leek op een gewone zondag. Pastoor Hermann van de episcopale Heilige Franciscus van Assisi gemeente in Willow Park in Texas had over mijn schilderij gehoord en mij uitgenodigd om het te exposeren en mijn verhaal erbij te vertellen. Hij verwachtte ons, samen met enige andere gemeenteleden, om ons zodoende bij het ophangen van het schilderij in de gemeenschappelijke ruimte te helpen. Wij waren net klaar, toen het onheil geschiedde: Er viel een lamp van een hoge standaard boven op het schilderij! Judy Huber, sprong naar voren, om de val af te breken, maar ze was te laat. De lamp viel dwarsdoor het schilderij heen, precies op de plek waar de gespleten oude eik stond.

Ik tilde het linnendoek op en zette het terug op de ezel. De voor ieder zichtbare beschadiging bestond uit een tien centimeter lange deuk, en scheur van drie centimeter lang, waar ik mijn vinger doorheen kon steken! Als lerares kunstgeschiedenis had ik in musea gewerkt en was daarom op de hoogte van de mogelijkheden een beschadigd kunstwerk te restaureren. De deuk zou altijd blijven, en ook wanneer de scheur gerepareerd en overgeschilderd zou worden, zou het toch voor de oplettende kijker altijd zichtbaar blijven. Waar halen we na deze gebeurtenis de kracht vandaan, om toch weer verder te gaan, wanneer alles in ons zegt: 'Ik kan niet meer!'

Gelukkig bezitten we meer kracht dan we denken. En op deze zondag moest ik aanspraak maken op mijn reserves. De afstand tussen het schilderij en het publiek moest groot genoeg zijn, zodat ik het ongeluk niet hoefde te melden. Met trillende handen en bevende stem begon ik mijn korte toespraak voor de aanvang van de mis en daarna 's middags de discussie in het Open Huis. Op de een of andere manier lukte het mij toch uit mijn woorden te komen. Zo bleek, dat de shock waarin ik verkeerde ook een zegen kon zijn. Toen de dag voorbij was paktten wij het schilderij weer zorgvuldig in en legde het in de daarvoor bestemde kist. Stilletjes reden we naar huis. Ik wilde bidden, maar ik kon het niet, want woorden ontbraken me.

De volgende morgen werd ik vroeg wakker en zag op tegen alles, wat me die dag te wachten stond. Ik probeerde niet meer aan het ongeluk te denken, om mijn zenuwen in bedwang te houden.

Ik zette een pot koffie en probeerde niet in de schilderijkist te kijken, die tegen de muur stond. Herinneringen aan alle gebeurtenissen en wonderen, die tot deze ochtend geleid hadden, kwamen bovendrijven. Tussen de tranen door vroeg ik 'Waarom?' Het antwoord kwam sneller dan ik verwacht had.

Meteen toen ik mijn krachten weer verzameld had, wilde ik de schade nauwkeurig onderzoeken en contact opnemen met een restaurateur. Het linnen doek zou nooit meer worden zoals het was, maar het zou zo gerepareerd kunnen worden, dat het weer presentabel zou zijn en dat verdere uitbreiding van de schade zou worden voorkomen.

Zodra ik me sterk genoeg voelde, tilde ik het schilderij voorzichtig uit de kist. Ik was daarbij totaal niet voorbereid, op wat me te wachten stond. **De schade was verdwenen!** Voorzichtig liet ik mijn blik over de plek glijden, die gisteren nog gescheurd was. **Er was geen spoor meer van te bekennen. Er was geen deuk, geen scheur, geen kleuren die ontbraken.** Ook de achterkant van het geweven linnen doek zat zo strak, als op de dag toen ik het gespannen had. Ik hield het schilderij tegen het licht en kon niet het kleinste gaatje ontdekken. Zelfs met een vergrootglas was er geen spoor van de schade te zien. Ik was net zo van mijn stuk gebracht als op het moment van het ongeluk. Ik had geen enkele verwachting gehad. Maar nu verbijsterde me dit totaal. Ik kan onmogelijk mijn gemengde gevoelens beschrijven, waarmee ik nederig vol verwondering de gespleten stam van de eik in me opnam en me de dag herinnerde, waarop ik indertijd Jezus hierover een vraag had gesteld.

Maar de schrik trok vlug weg toen het enthousiasme de overhand nam en ik een overweldigende behoefte in mij voelde opkomen, om er met iemand over te praten. Ik belde mijn vriendin Judy van de gemeente in Texas op, om opnieuw over de gebeurtenis van gisteren verder te praten en onze gezamenlijke herinneringen met elkaar te vergelijken en te bevestigen. Zodra we klaar waren met

onze enthousiaste uitwisselingen, leidde het spoor naar pastoor Herman, om hem over onze ervaringen te vertellen. Met een rustige, stem zij hij alleen maar: 'Ik ben niet verrast. Ik heb er de hele nacht voor gebeden.' Ongeveer een week later was er een ontmoeting van alle mensen die bij het incident aanwezig waren geweest in de kerk, om het schilderij te bekijken en van het wonder kennis te nemen. Ieder had apart zijn herinneringen over het voorval en schade, die het had veroorzaakt, opgeschreven. De Sint Franciscus kerk heeft deze verslagen als bewijsstuk opgeborgen. Het is goed, dat dit bewijs bestaat, want het schilderij zelf vertoont geen enkel spoor! In de daaropvolgende periode probeerde ik duidelijkheid over de gebeurtenis te scheppen, omdat men mij daar steeds naar vroeg. Maar wij kunnen het mysterie niet met dezelfde logica benaderen, waarmee we het eindeloze patroon van oorzaak en gevolg in onze werkelijkheid verklaren.

Ik herinnerde mij de gebeurtenis, alsof er op een merkwaardige manier, twee soorten ervaringen met elkaar vervlochten waren, die zich allebei afspeelden en slechts door een dunne sluier van elkaar gescheiden waren. Aan onze kant van de sluier, die door onze fysieke waarneming ondersteund wordt, kon ik me ieder detail van die schokkende gebeurtenis van die zondag herinneren en die kwamen overeen met de ervaringen van de anderen. Aan de andere kant van de sluier was er echter een bewustzijn, dat de waarneming van het ongeschonden schilderij overeind hield....

Het leek, alsof mijn normale beleving van de realiteit door een hogere waarheid en kracht werd doorkruist. Deze overdenkingen riepen bij mij de vraag op, of er misschien in de universele realiteit een tijdloos moment is, waarin onze horizontale wijze van denken in volmaakte harmonie kruist met het verticale opstijgende of dalende bewustzijn.

Wetenschappers die zich met holografie bezighouden, bieden nog een andere fascinerende verklaring. Een kenmerk van een hologram is, dat het hele beeld uit elk van de deeltjes volledig en oneindig is en telkens opnieuw geschapen kan worden. Men kan ook zeggen, dat het onmogelijk is licht te 'doorsnijden' of te scheiden om het als zodanig te kunnen delen, zonder dat het geheel in ieder deel weer opnieuw ontstaat. Zou het zo kunnen zijn, dat de dualiteit, waar wij ons leven omheen hebben gebouwd, alleen maar door de dichtheid van de materie overeind blijft? Bestond Jezus' gehele missie er misschien uit om ons op aarde te laten zien, dat er een grote heelheid is, die de gelijktijdige dualiteit - zoals de gespleten stam van de eik- terugbrengt tot een loutere illusie? In ons leven is er soms grote vooruitgang, maar kunnen er ook stagnaties optreden. Ieder heeft ervaring met lijden maar toch bestaat de volmaaktheid tegelijkertijd. Als ik terugkijk op mijn leven, dan zie ik overal ingewikkelde situaties maar ook een geweldige eenvoud en heelheid.

Ik had het gevoel, dat ik dit hoofdstuk van mijn leven kon afsluiten. Voor het eerst geloofde ik niet alleen in de belofte die Jezus lang geleden deed, '*Ik zal altijd bij je zijn*', maar had ik ook het voorrecht om getuige te zijn van de verbindende kracht van het hele, ongedeelde Universum, waarin alle dingen mogelijk zijn. Zou er ooit een bepaald ogenblik komen, waarop wij besluiten, de onvolmaaktheid niet meer de overhand te laten hebben? Of zullen we misschien, wanneer we bereid zijn dit in te zien, blijven zoeken naar de waarheid, die ons uiteindelijk bevrijdt van onze verslavingen?

'Laten we een schilderij maken, zei hij, 'speciaal omdat je me hebt willen leren kennen als vriend en leraar, die het leven met je deelt en je in contact brengt met een nieuw leven, dat verder reikt dan welke religieus kader ook.

Zijn alom aanwezige tegenwoordigheid en zijn grote wijsheid zijn niet te begrijpen. Maar hij straalde ook menselijkheid, warmte, fijngevoeligheid en zelfs humor uit. Het bijzondere en wonderlijke van dit meer dan vier

maanden durende bezoek was, dat er genoeg tijd overbleef om persoonlijke dingen met elkaar te delen en dat we door de vele gesprekken ook een vriendschapsband konden opbouwen.

Ik had het er een aantal jaren moeilijk mee om dit bezoek van Jezus in mijn leven te integreren en er uitgebreid met anderen over te praten. Op deze wijze had ik het idee, dat ons samenzijn een persoonlijk cadeau voor mij was geweest. Als ik gevraagd werd, om dieper op mijn ontmoeting met hem in te gaan, wimpelde ik het af door te zeggen: 'Alles draait gewoon om de liefde.'

Soms zei ik gewoon, dat Jezus en ik wat met elkaar gesproken hadden. Dit beeld scheen goed te passen, want wanneer een verschijning in een portret zit, waarom zou er dan niet ook een bepaalde vorm van communicatie zijn, die in woorden omgezet worden kan? Deze ideeën waren legitiem. En op die manier had ik rust. Ik gaf er de voorkeur aan om mijn mond te houden over het feit dat Jezus en ik uitvoerige gesprekken hadden. Ik wist, dat, wanneer ik de sluier zou oplichten, er geen einde zou komen aan alle vragen en vooral aan de vraag: Wat heeft hij precies gezegd?

In het voorjaar van 1996 verscheen Jezus opnieuw en deze keer vroeg hij aan mij om nu zelf te praten. Zijn aandringen daarbij leidde ertoe, dat ik mijn weerstand opgaf. Naast de gigantische verantwoordelijkheid, om zijn woorden correct door te geven, waren er ook persoonlijke redenen, waarom ik aarzelde, om zijn boodschappen voor het grote publiek toegankelijk te maken. Per slot waren er ook persoonlijke antwoorden op mijn problemen en overwegingen. Ik stelde die vragen, die vooral een afspiegeling waren van **mijn eigen** ziel en zijn antwoorden raakten mij vaak tot het diepste van mijn Hart. Ik had er vier jaar voor nodig om afstand te nemen om zijn woorden te overdenken en in een universele context te plaatsen, zodat ik kon begrijpen wat het voor anderen zou kunnen betekenen.

Ik wilde nooit, dat mijn verlangen een filter zou zijn over hoe iemand anders over Jezus zou moeten denken. Ik ben tenslotte geen theologe. Ik hoop Jezus' boodschap zo helder mogelijk over te brengen, zodat je het gevoel kan krijgen deze zelf direct te ontvangen. Op deze wijze kan men het interpreteren, zoals men het zelf wil. Al naar gelang je begrip van hem kun je dan in je Hart en je Geestgeraakt worden. Voor alle duidelijkheid heb ik daarom al zijn woorden cursief geschreven, zodat ze zonder invloed van mij in hun oorspronkelijke betekenis gelezen kunnen worden.

Ik zou je graag willen vragen om zijn boodschap met je Hart te ontvangen en steeds voor ogen te houden, dat het om een gesprek ging en niet om een wetenschappelijk verhandeling. Hij sprak met een vriendin en wat hij zei, was voor beiden van ons van betekenis. Zoals in ieder gesprek gebruikelijk is waren er veel zijwegen. Het ene gespreksonderwerp leidde onwillekeurig tot het andere, zonder een duidelijke agenda. In de loop van de tijd nam de lengte van de gesprekken toe en werden ze intenser. Ik heb er de parels uit gevist en hopelijk heb ik ze goed aan een snoer geregen, zodat zijn woorden een boodschap brengen, die groter is dan de som der delen.

Ik stelde mijn vragen met gepaste terughoudendheid, want ik wilde geen afbreuk doen aan zijn welwillendheid. Ik wilde geen aanspraak maken op rechten, die ik niet had of doordringen tot thema's, die mij niet aangingen. Uit respect liet ik het gesprek altijd door hem openen. Met uitzondering van zijn eerste begroeting als Licht, was het eerste, wat hij tegen mij zei die eerste ochtend, *'Glenda je bent Liefde'*. *Deze liefdevolle woorden zorgden ervoor, dat alle angst bij mij verdween*. Ik had op dat moment geen flauw vermoeden, hoe belangrijk deze uitspraak was en welke centrale rol die in mijn leven zou spelen. Ik was gewoonweg overweldigd en blij, om zijn stem te horen. Deze klonk als een warme, melodieuze bariton. Dit voedde en maakte me zo blij, dat ik me als de Bijbelse 'vrouw bij de bron' voelde. Het heldere water van zijn woorden leste mijn dorst. Hoe vaak lezen we niet iets om onze dorst te stillen, maar komen er uiteindelijk achter, dat we nog dorstiger zijn geworden, dan we al waren? Bij hem was vaak één woord voldoende om mij meteen tevreden te laten zijn. Dat ik me vaak in zijn aanwezigheid als een kind voelde, ging zo ver, dat ik hem als een vader beschouwde, wiens geduld door eindeloos vragen te stellen op de proef gesteld kon worden. Sommigen denken, dat ik naar alle geheimen van het universum kon vragen! Op een bepaalde manier deed ik dat ook, maar vaak was het voor mij voldoende, de Liefde te kennen die het

universum geschapen had. Waarom zou ik nog meer vragen? Zijn tegenwoordigheid bracht een wonderlijke rust met zich mee, die mij altijd met vrede vervulde.

Ik had eerst angst, of ik in zijn aanwezigheid nog op mijn eigen manier kon werken. Het artistieke proces werkt het beste, wanneer men zich in zijn eigen kunstzinnige chaos kan verliezen. De fysieke omgeving van een kunstenaar is vaak niet bepaald netjes te noemen. Hoe kon ik de 'rode loper' voor hem uitrollen en daarbij mij gewoontelijke, chaotische manier van doen als kunstenaar handhaven?

Jezus maakte dit toch op een prachtige manier mogelijk. Ik geloofde, dat hij het als zijn eerste opgave zag om mij zoveel mogelijk op mijn gemak te stellen, zodat ik mijn opdracht, het schilderen van het tafereel, het beste kon uitvoeren. Daar had ik mijn gebruikelijke entourage voor nodig. Hij had juist plezier in de dingen, die ik leuk vond. Hij wachtte geduldig tot mijn koffiepauze voorbij was, amuseerde zich met mijn gewoontes en gaf vaak subtiele aanwijzingen, hoe ik het beter kon doen. Hij gaf mij het gevoel, dat ik ook in mijn jeans en trui en met verf op mijn gezicht leuk was. Hij was vriendelijk, aandachtig en ontspannen. Een echte heer en ik voelde mij in zijn tegenwoordigheid nooit minderwaardig. Tegelijkertijd bracht hij mij er met het grootste gemak toe om mijn perceptie te vergroten met een inspiratie en kennis, die mij daarvoor onmogelijk hadden geleken. Ik was van het begin af aan onder de indruk, hoe hij aan het kleinste detail of het kleinste gebaar net zoveel betekenis hechtte als aan de grote dingen.

Onze eerste dialoog begon met een kleine opmerking van zijn kant, die voor mij tamelijk pijnlijk was. Ik was bezig met mijn eerste schets en zat daarbij dicht bij het linnen doek, ongeveer dertig centimeter ervan af, omdat ik de laatste paar jaar bijziend was geworden, en nog geen bril wilde. Uit Liefde voor de schoonheid wilde ik mijn blik niet door geslepen glas laten filteren. Ik had het idee, dat ik dit aardig kon hanteren. Maar Jezus zag, hoeveel moeite dit mij kostte, en vroeg: *'Glenda, heb je problemen met je ogen?'* Ik ontweek zijn vraag. *'Mijn ogen zijn door de spanning van de laatste tijd vermoeid geraakt. En ik heb gisteren door alle opwindning gisteren slecht geslapen.'* Maar toch voelde ik me niet prettig, omdat ik niet de volledige waarheid sprak. Toen mijn man die avond informeerde naar hoe het die dag gegaan was, zei ik: *'Het was prachtig.'* Ik heb er geen woorden voor. Maar ik moet toegeven, dat ik me een beetje schuldig voel over een bepaalde zaak. Hij vroeg mij namelijk iets en ik heb er geen eerlijk antwoord op gegeven.' Ik legde mijn motivatie uit, maar het hielp mij niet om over mijn nare gevoel heen te komen, omdat als ik hem morgen weer zou zien, het probleem nog steeds niet opgelost zou zijn. *'Ik kan hem moeilijk zo onder ogen komen'*, dacht ik. De volgende ochtend ging ik in plaats van naar mijn atelier naar de opticien, om mij een bril te laten aanmeten. Verder sprak ik er niet meer over. Maar toen ik voor het eerst mijn bril op had, keek hij mij met een liefdevolle blik aan, waarna wij ons werk met een glimlach op nieuw hervatten.

Het duurde tot na de voltooiing van het schilderij, dat ik ontdekte welk wonder er gebeurd was. Ik ruimde mijn bureau op en vond daarbij onder een stapel spullen de bril die ik aangeschaft had. Ik had hem een paar keer gedragen, maar ergens in de loop van de tijd dat hij bij mij was raakte ik mijn bijziendheid kwijt. Het was me al die tijd ontgaan, omdat in zijn aanwezigheid altijd alles perfect ging. Hij hield zich niet met negatieve zaken of de beperkingen van het leven bezig, maar veranderde elke tekortkoming in iets positiefs! Toen ik mijn ogen later liet nakijken, was mijn scherpste correct en was er niets aan de hand en ik heb de bril nooit meer opgezet. Een rustig dankjewel was voldoende, om hem duidelijk te maken, dat ik zijn stille zegening uiteindelijk ontdekt had. Het belangrijkste van zijn boodschap was, dat je vanuit het Hart alles kon veranderen. Steeds maar weer herinnerde Jezus mij aan zijn eerste duidelijke standpunt: *'Onthoud Glenda, je bent Liefde.'*